

Kymmenen myyttiä Israelista

Alkuperäinen teksti:

Ilan Pappé, *The Ten Mythologies of Israel*

Article special for CJPME

Released by Canadians for Justice and Peace in the Middle East, November 2012

Suomenkielisen version toimittanut Arabikansojen Ystävyyssseura ry

<i>CJPME:n johdanto artikkeliin</i>	3
1 Myytti 1: Palestiina oli maa vailla ihmisiä odottaen ihmisiä vailla maata	4
2 Myytti 2: Palestiinalaiset turvautuivat terroritekoihin juutalaisia vastaan ennen Israelin valtion luomista	4
3 Myytti 3: Israelin luomisen ympärille luodut myytit.....	4
4 Myytti 4: Israel oli hyväntahtoinen demokratia ennen vuotta 1967.....	5
5 Myytti 5: Palestiinalaisten taistelun ainoa päämäärä on terrori	6
6 Myytti 6: Israelin oli pakko miehittää Länsiranta ja Gaza vuonna 1967 ja sen täytyy pitää nämä alueet, kunnes toiset ovat valmiita rauhaan	6
7 Myytti 7: Israel miehitti Länsirannan ja Gazan hyvää tarkoittavin aikomuksin, mutta se pakotettiin vastaamaan palestiinalaisten väkivaltaan	6
8 Myytti 8: Oslon sopimus heijasti <i>kummankin osapuolen</i> halua saavuttaa ratkaisu	7
9 Myytti 9: Toinen intifada oli Arafatin organisoima massiivinen terrorihyökkäys.....	7
10 Myytti 10: Israelin ja Palestiinan välinen ratkaisu on aivan nurkan takana	8

CJPME:n johdanto artikkeliin

Toukokuussa 2012 Kanadalaiset Oikeuden ja Rauhan Puolesta Lähi-idässä –järjestöllä (Canadians for Justice and Peace in the Middle East, CJPME) oli kunnia toimia israelilaisen kirjailijan ja historiantutkijan Ilan Pappén kuuteen kaupunkiin ulottuneen puhekiertueen isäntänä Kanadassa. Hänen esitelmänsä, ”Väärä rauhanmalli: Palestiinan kysymyksen uudelleenarviointia”, haastoi tavanomaista länsimaista palestiinalaisia ja Lähi-idän konfliktin ratkaisemista koskevaa ajattelutapaa.

Tohtori Pappéa pyydettiin useasti hänen kiertueensa aikana luettelemaan tärkeimmät ”virheelliset ajatusmallit”, joihin hän viittasi kiertueellaan. Vaikka kattava luettelo olisi pitempi kuin mitä mahtuisi 45 minuutin esitykseen, tohtori Pappé ja CJPME lupasivat vastata kanadalaisen kuulijakunnan toivomukseen. Tämän tuloksena on syntynyt tohtori Pappén kuvaus kymmenestä yleisimmästä ja haitallisimmasta ”väärästä ajatusmallista”. Seuraava tohtori Pappén laatima yhteenveto on erityisesti kanadalaista lukijakuntaa varten laadittu tutkielma, ja CJPME kutsuu teidät jakamaan tohtori Pappén ajatuksia aiheesta.

Kymmenen myyttiä Israelista

Ilan Pappé

Missä tahansa yrityksessä ratkaista konfliktia joudutaan käsittelemään konfliktin perimmäisiä juuria, ja useimmiten juuret juontavat historiaan. Historian vääristely ja manipulointi voivat hyvinkin olla syynä epäonnistumiseen konfliktin lopettamisessa, kun taas totuudenmukainen ja monipuolinen näkymä menneisyyteen voi mahdollistaa kestävän rauhan ja ratkaisun saavuttamisen. Vääristelty historia voi itse asiassa saada aikaan pikemminkin vahinkoa, kuten Israelin ja Palestiinan tapauksen tutkiminen osoittaa: se voi toimia sarron, kolonisaation ja miehityksen suojana.

Sionistisen historiantulkinnan laaja hyväksyminen maailmalla perustuu joukkoon myyttejä, jotka pohjimmiltaan asettavat kyseenalaisiksi palestiinalaisten moraaliset oikeudet, heidän eettisen käyttäytymisensä ja mahdollisuudet minkäänlaisen oikeudenmukaisen rauhan saavuttamiseen tulevaisuudessa. Syynä tähän on se, että Lännen valtavirtamedia ja poliittinen eliitti hyväksyvät ne totuutena. Kun nämä myytit on hyväksytty totuutena, ne alkavat toimia oikeutuksena, ei niinkään Israelin toimille, vaan Lännen puuttumattomuudelle asiaan.

Seuraavassa luetellaan kymmenen myyttiä, jotka toimivat Palestiinan maassa vallitsevan rankaisemattomuuden ja epäinhimillisyyden immunitetsuojana

1 Myytti 1: Palestiina oli maa vailla ihmisiä odottaen ihmisiä vailla maata

Ensimmäinen kuuluu, että Palestiina oli maa vailla ihmisiä odottaen ihmisiä vailla maata. Väitteen alkuosan ovat todenneet vääräksi lukuisat etevät historiantutkijat, jotka ovat osoittaneet, että ennen varhaisten sionistien saapumista Palestiina oli hyvinvoiva, pääasiassa maatalouteen perustuva yhteiskunta, jossa kuitenkin oli hyvin eloisa kaupunkikeskus. Se oli samanlainen yhteiskunta kuin kaikki muut sitä ympäröivät arabiyhteiskunnat, ottomaanien hallitsema ja osa imperiumia, mutta jossa kuitenkin orasti kansallisen liikkeen alku. Liike olisi todennäköisesti muuttanut Palestiinan kansallisvaltioksi, kuten Irakin tai Syyrian, elleivät sionistit olisi saapuneet sen rannoille.

Myös tämän myytin loppuosa on kyseenalainen, mutta ei niin merkittävä. Useat tiedemiehet, joiden joukossa on myös israelilaisia, ovat epäilleet geneettisen yhteyden olemassaoloa sionististen maahanmuuttajien ja Rooman vallan aikana Palestiinassa asuneiden tai noina aikoina karkotettujen juutalaisten välillä. Tämä on todellakin vähemmän tärkeää, sillä monet kansalliset liikkeet luovat keinotekoisesti syntymäkertomuksiaan ja sijoittavat niitä menneisyyteen. Tärkeä kysymys on kuitenkin se, mitä tämän kertomuksen nimissä tehdään. Oikeutetaanko sillä kolonisointia, karkotuksia ja tappamista vai pyritäänkö sen pohjalta rauhaan ja sovinnontekoon? Sillä, onko kertomus totta vai ei, ei ole niinkään väliä. Väliä on sillä, että on alhaista, jos sen nimissä kolonisoidaan ja tehdään osattomiksi alkuperäisiä ja paikallisia asukkaita ja joissakin tapauksessa jopa kohdistetaan heihin kansanmurhan kaltaisia tekoja.

2 Myytti 2: Palestiinalaiset turvautuivat terroritekoihin juutalaisia vastaan ennen Israelin valtion luomista

Toinen perustavaa laatua oleva myytti on, että palestiinalaiset turvautuivat alusta lähtien antisemitistiseen terrorikampanjaan ensimmäisten siirtolaisten saapumisesta Israelin valtion perustamiseen saakka. Kuten varhaisten sionistien päiväkirjat kertovat, heidät otettiin hyvin vastaan palestiinalaisten taholta, jotka tarjosivat heille asuinsijoja ja monissa tapauksissa opettivat heitä viljelemään maata. Vasta, kun kävi selväksi, että nämä siirtolaiset eivät tulleet elämään alkuperäisväestön rinnalla, vaan sen paikalla, palestiinalaisten vastarinta alkoi. Ja kun vastarinta alkoi, se ei poikennut mistään muusta kolonialismin vastaisesta taistelusta.

3 Myytti 3: Israelin luomisen ympärille luodut myytit

Kolmas myytti on kokoelma israelilaisia tarinoita vuoden 1948 sodasta. On olemassa neljä perustavanlaatua tähän sotaan liittyvää myyttiä.

3.1 On palestiinalaisten oma syy, mitä heille tapahtui, koska he hylkäsivät YK:n vuoden 1947 jakosuunnitelman

Ensimmäisen mukaan on palestiinalaisten oma syy, mitä heille tapahtui, koska he hylkäsivät YK:n jakosuunnitelman marraskuulta 1947. Tämä syytös jättää huomiotta sionistisen liikkeen kolonialistisen luonteen. Olisi ollut epätodennäköistä, että esimerkiksi algerialaiset olisivat hyväksyneet Algerian jakamisen heidän ja ranskalaisten siirtolaisten kesken. Tällaisen hylkäämistä ei olisi pidetty tuomittavana tai epärationaalisenä. Moraalisesti katsoen on selvää, että minkä tahansa muun arabimaan ollessa kyseessä tällainen vastustus ei voisi oikeuttaa palestiinalaisten

etnistä puhdistusta ”rankaisuna” siitä, että he hylkäsivät heidän näkemyksiään mitenkään kuulematta tehdyn YK:n rauhansuunnitelman.

3.2 Palestiinalaiset jättivät kotinsa vapaaehtoisesti johtajiensa kehotuksesta

Samalla tavalla absurdi on myytti, jonka mukaan palestiinalaiset jättivät kotinsa vapaaehtoisesti omien ja ympäröivien arabimaiden johtajien kehotuksesta tehdäkseen tietä hyökkääville arabiarmeijoille, jotka tulisivat vapauttamaan Palestiinan. Sellaista kehotusta ei ole ollut – tämä myytin keksi Israelin ulkoministeri 1950-luvun alussa. Myöhemmin israelilaiset historiankirjoittajat muuttivat myyttiä ja väittivät, että palestiinalaiset lähtivät tai pakenivat sodan vuoksi. Totuus kuitenkin on, että puolet niistä, jotka joutuivat pakolaisiksi vuonna 1948, oli jo karkotettu ennen kuin sota puhkesi huhtikuun 15. 1948.

3.3 Israel oli Daavid, joka taisteli arabi-Goljatia vastaan

Tutkimus on osoittanut, että palestiinalaisilla ei ollut minkäänlaista sotilaallista voimaa. Toisekseen, arabimaat lähettivät Palestiinaan vain suhteellisen vähäisiä sotilasosastoja, jotka olivat paljon huonommin varustettuja kuin juutalaisten joukot. Lisäksi on huomattava, että nämä osastot lähetettiin Palestiinaan vasta toukokuun 15. 1948 jälkeen, kun Israel oli jo julistettu valtioksi, vastauksena sionistivoimien helmikuussa 1948 aloittamille palestiinalaisten etnisen puhdistuksen operaatioille.

3.4 Itsenäisyysotansa jälkeen Israel teki rauhantahtoisin kädenojennuksen palestiinalaisille ja arabinaapureilleen

Mitä tulee myyttiin rauhaan ojennetusta kädestä, asiakirjat kertovat selvästi myöntymättömästä Israelin johdosta, joka kieltäytyi avaamasta neuvotteluja brittien mandaatin jälkeisen Palestiinan tulevaisuudesta tai harkitsemasta karkotettujen tai paenneiden ihmisten paluuta. Kun arabihallitukset ja palestiinalaisten johtajat olivat halukkaita osallistumaan uuteen ja kohtuullisempaan YK:n rauhanaloitteeseen vuonna 1948, israelilaiset murhastivat YK:n rauhanvälittäjän kreivi Bernadotten ja hylkäsivät YK:n asettaman Palestiinan sovittelukomission (Palestinian Conciliation Commission, PCC) ehdotuksen neuvottelujen aloittamiseksi uudelleen. Tämä taipumaton linja on jatkunut, ja kuten Avi Shlaim on osoittanut kirjassaan *The Iron Wall* (Rautamuuri), vastoin myyttiä, jonka mukaan palestiinalaiset eivät ole koskaan menettäneet tilaisuutta menettää rauha, juuri Israel on jatkuvasti hylännyt pöydällä olleet rauhantarjoukset.

4 Myytti 4: Israel oli hyväntahtoinen demokratia ennen vuotta 1967

Neljäs myytti on, että Israel oli hyväntahtoinen demokraattinen valtio, joka pyrki rauhaan naapuriensa kanssa ja takasi yhdenvertaisuuden kaikille asukkailleen ennen 1967 kesäkuun sotaa. Tätä myyttiä ovat ikävä kyllä propagoineet jotkut huomattavat palestiinalaiset ja palestiinalaisia puolustavat tiedemiehetkin, mutta sillä ei ole tosiasioihin perustuvaa historiallista pohjaa. Viidennes Israelin kansalaisista alistettiin säälimättömän sotilashallinnon alaisiksi. Tämä hallinto perustui brittimandaatin erittäin ankarille poikkeustilasäännöksille ja se eväsi heiltä kaikki perustavat ihmis- ja kansalaisoikeudet. Tänä aikana Israelin turvallisuusjoukot tappoivat yli viisikymmentä palestiinalaista kansalaista. Samaan aikaan Israel harjoitti aggressiivista politiikkaa arabinaapureitaan vastaan ja syytti niitä pakolaisten sallimisesta yrittää palata tai ainakin hakea menettämäänsä omaisuuttaan ja säästöjään. Salaliitossa Britannian ja Ranskan kanssa Israel myös yritti suistaa vallasta Gamal Abdul Nasserin laillisen hallinnon Egyptissä.

5 Myytti 5: Palestiinalaisten taistelun ainoa päämäärä on terrori

Viides myytti on, että palestiinalaisten taistelu on terrorismia eikä mitään muuta. PLO:n johtama taistelu oli kolonialistisen projektin vastaista vapautustaistelua. Jostakin syytä maailmalla on vaikeuksia antaa oikeutus kolonialismin vastaiselle taistelulle silloin, kun alistettujen enin osa on muslimeja ja alistaja on juutalainen.

6 Myytti 6: Israelin oli pakko miehittää Länsiranta ja Gaza vuonna 1967 ja sen täytyy pitää nämä alueet, kunnes toiset ovat valmiita rauhaan

Kuudes myytti on, että vuoden 1967 sota pakotti Israelin miehittämään Länsirannan ja Gazan kaistaleen ja pitämään ne hallussaan niin kauan, kunnes arabimaailma tai palestiinalaiset ovat halukkaita tekemään rauhan juutalaisvaltion kanssa. Israelin poliittinen ja sotilaallinen eliitti pitivät vuoden 1948 sotaa menetettynä mahdollisuutena, historiallisena hetkenä, jona Israel olisi voinut miehittää koko historiallisen Palestiinan (Jordan-joelta Välimerelle). Ainoa syy sille, että he eivät tehneet sitä, oli Jordanian Hashemiitti-kuningaskunnan kanssa tehty äänetön sopimus: korvauksena Jordanian rajoitetusta osallistumisesta arabien yleisiin sotaponnistuksiin Jordanian sallittaisiin liittää Länsiranta itseensä. Vuoden 1948 jälkeisenä aikana Israelin eliitti haki mahdollisuutta ja teki 1960-luvun puolivälistä lähtien suunnitelmia alueen saamiseksi kokonaan.

On ollut useita tilaisuuksia, jolloin Israel lähes teki näin, mutta vetäytyi viime hetkellä. Tunnetuimmat tapaukset olivat vuosina 1958 ja 1960. Vuonna 1958 valtion johtaja ja sen ensimmäinen pääministeri David Ben-Gurion keskeytti suunnitelmat viime hetkellä peläten kansainvälisiä reaktioita. Vuonna 1960 Ben-Gurion vetäytyi demografisten pelkojen vuoksi ajatellen, että Israel ei voi liittää sisälleen niin suuria määriä palestiinalaisia. Paras tilaisuus tuli vuonna 1967, vaikkakin israelilaisen myytin mukaan Israel ei halunnut sotaa Jordanian kanssa, mutta pakotettiin reagoimaan Jordanian aggressioon. Israelilla ei olisi ollut tarvetta jäädä Länsirannalle, jos kyse olisi ollut vain taas yhdestä jännityksen purkautumisesta valtioiden välillä. Länsirannan ja Gazan kaistaleen liittäminen on ollut Israelin suunnitelmissa vuodesta 1948 lähtien, ja vuonna 1967 se toteutettiin.

7 Myytti 7: Israel miehitti Länsirannan ja Gazan hyvää tarkoittavin aikomuksin, mutta se pakotettiin vastaamaan palestiinalaisten väkivaltaan

Seitsemäs myytti on, että Israelin aikomuksena oli panna täytäntöön hyväntahtoinen miehitys, mutta se pakotettiin ottamaan kovempi asenne palestiinalaisten väkivallan takia. Israel piti alusta lähtien terrorismina mitä tahansa toivetta miehityksen lopettamiseksi, ilmeni se sitten rauhanomaisesti tai taisteluna. Alusta saakka se reagoi kaikkiin vastarinnan ilmauksiin brutaalisti rangaisten väestöä kollektiivisesti.

Palestiinalaisille tarjottiin kahta vaihtoehtoa: 1) hyväksyä elämä Israelin avovankilassa, nauttia rajoitettua autonomiaa ja oikeutta työskennellä Israelissa alipalkattuna työvoimana vailla mitään työntekijöiden oikeuksia, tai 2) panna vastaan, edes lievästi, ja asettua vaaralle joutua elämään maksimaalisen turvallisuuden vankilassa alistettuina kollektiivisten rangaistusten menetelmille, joihin kuuluivat rakennusten tuhoaminen, pidätykset ilman oikeudenkäyntejä, karkotukset ja, vakavammassa tapauksissa, salamurhat ja tapot.

Keskeinen muutos todellisuudessa, minkä palestiinalaisten oli hyväksyttävä jatkuvan rankaisemisen uhalla oli se, että Israel päättää yksipuolisesti, minkä osan Länsirannasta ja Gazan kaistaleesta Israel ottaa heiltä ikuisiksi ajoiksi ja liittää itseensä. Tällä hetkellä yli puolet Länsirannasta on liitetty muodossa tai toisessa Israeliin ja Gazan kaistale on jätetty tosiasiallisesti alueeksi, jota Israel haluaa hallita suoraan.

Osa tästä myytistä liittyi Palestiinan vapautusjärjestöä (Palestinian Liberation Organization, PLO) ja sen taistelua koskeviin väitteisiin, joita ovat edistäneet liberaalit sionistit sekä Yhdysvalloissa että Israelissa ja joihin muut poliittiset voimat Israelissa ovat yhtyneet. Syytösten mukaan PLO kävi Palestiinassa ja sen ulkopuolella terroristotaa terrorin itsensä takia. Valitettavasti tällainen demonisointi on yhä hyvin yleistä Länessä ja se on voimistunut vuoden 2001 jälkeen pyrkimyksissä yhdistää islam, terrorismi ja Palestiina. Itse asiassa PLO:n Palestiinan kansan ainoana ja laillisen edustajana tunnustaneita valtioita oli enemmän kuin Israelin tunnustaneita valtioita. On merkillepantavaa, että tällainen demonisointi jatkui jopa vuoden 1993 Oslon sopimuksen jälkeen, jolloin Israel muodollisesti hyväksyi PLO:n laillisena neuvottelukumppanina. Israel esittää edelleen jopa Palestiinalaishallinnon terroria tukevana joukkona. Pahimmanlaatuinen demonisointi, joka valtuutti Lännen tukemaan poliittista boikottia, suunnattiin Hamasiin. Vaikka kansainvälinen kansalaisyhteiskunta edelleen kyseenalaistaa tämänlaatuisen luonnehdinnan, valtamedia ja poliitikot lankeavat tähän panetteluun.

8 Myytti 8: Oslon sopimus heijasti kummankin osapuolen halua saavuttaa ratkaisu

Kahdeksas myytti on, että Oslon sopimuksessa oli kyse rauhanprosessista, joka kumpusi kummankin osapuolen toiveesta saavuttaa ratkaisu. Jo 1930-luvulla esitetty idea Palestiinan jakamisesta oli sionistinen malli, johon palestiinalaiset kieltäytyivät sortumasta aina 1980-lopulle asti. Tänä aikana se osuus maasta, minkä israelilaiset olivat valmiita tarjoamaan palestiinalaisille, supistui puolesta 15 prosenttiin. Halu kutsua tätä 15 prosenttia valtioksi ei ole voinut peittää sitä tosiasiaa, että israelilaisten yksin suunnittelema Oslon prosessi tarjosi palestiinalaisille vain pilkotun Bantustanin eikä minkäänlaista ”paluuoikeutta” tai muuta ratkaisua miljoonille palestiinalaispakolaisille.

Oslo oli seuraus tapahtumaketjusta, joka oli heikentänyt PLO:ta ja sen johtajaa Jasser Arafatia siinä määrin, että hän vastoin parhaitten ystäviensä neuvoja lähti mukaan prosessiin toivoen saavuttavansa itsenäisyyden edes osalle Palestiinaa. Lopputulos oli Palestiinan ja palestiinalaisten lähes täydellinen tuho.

9 Myytti 9: Toinen intifada oli Arafatin organisoima massiivinen terrorihyökkäys

Yhdeksäs myytti on, että toinen intifada oli Arafatin sponsoroima ja tavallaan suunnittelema terroristinen megahyökkäys. Totuus asiassa on, että se oli joukkomielenilmaus Oslon petoksen aikaansaamasta tyytymättömyydestä, johon liittyi Ariel Sharonin ja hänen kaltaistensa provokaatiot Islamin pyhien paikkojen ympärillä Palestiinassa. Israel murskasi tämän väkivallattoman protestin brutaalilla voimalla, mikä johti palestiinalaisten vielä epätoivoisempaan vastaukseen: itsemurhapommitusten laajentumiseen viimeisenä keinona Israelin ylivoimaista

sotilasmahtia vastaan. Israelilaisten sanomalehtien kirjeenvaihtajien antamien todistusten mukaan intifadan alkuvaiheessa, kun väkivallaton liike murskattiin väkivallalla, heidän raporttejaan hyllytettiin päätoimittajien toimesta hallituksen esittämän kuvan aikaansaamiseksi.

Väite, jonka mukaan palestiinalaiset keskeyttivät rauhanprosessin voimalla ja joka näin ”vahvistaa” Israelin heistä aina esittämän väitteen – palestiinalaiset eivät hukkaa tilaisuutta hukata rauha ja täten ”palestiinalaisten puolella ei ole ketään, jonka kanssa voisi neuvotella” – on erityisen kynninen. Israelin hallitus ja armeija yrittivät väkisin saada voimaan Oslost oman mallinsa, jonka tarkoitus oli ikuistaa miehitys, mutta ilman palestiinalaisten suostumusta. Edes heikko Arafat ei voinut myöntyä siihen. Israelilaiset kohdistivat tähtäimensä häneen ja moneen muuhun palestiinalaisjohtajaan, jotka olisivat voineet johtaa palestiinalaiset sovinnontekoon; useimmat heistä, ja ehkä Arafat itsekin, salamurhattiin.

10 Myytti 10: Israelin ja Palestiinan välinen ratkaisu on aivan nurkan takana

Viimeinen ja kymmenes myytti on, että Israelin ja Palestiinan välinen ratkaisu on aivan nurkan takana: ”kahden valtion ratkaisu” lokahtaa kohdalleen ja konflikti on lähes ohi. Tämä nurkka ei ehdottomasti ole tässä maailmassa, vaan ehkä jossakin avaruudessa. Todellisuus maanpinnalla, Länsirannan valtaviiden osien massiivinen kolonisointi ja suora liittäminen Israeliin, tekisi tuloksena olevasta valtiosta säälittävän Bantustanin. Jos sellaisesta valtiosta koskaan sovittaisiin, se olisi pelkkä Bantustanin vailla todellista suveneriteettä. Mikä vielä pahempaa, Palestiina olisi vain 20 prosenttia sen todellisesta alasta ja palestiinalaisiksi määriteltäisiin vain ne, jotka asuvat Länsirannalla. (Huomattavaa on, että Gazan kaistale näyttää olevan suljettu pois tulevaa valtiota koskevasta keskustelusta, eikä Jerusalemin monia osia ole myöskään sisällytetty kaavailtuun valtioon.)

”Kahden valtio ratkaisu” oli, kuten aikaisemmin on jo mainittu, Israelin keksintö, joka oli tarkoitettu ympyrän neliöimiseen: Länsirannan saattamiseen Israelin kontrolliin ottamatta mukaan siellä asuvaa väestöä. Tässä ehdotuksessa osa Länsirantaa voisi olla autonominen tai jopa ”valtio” vastineena sille, että palestiinalaiset luopuisivat kaikesta toivosta: toivosta pakolaisten paluusta, palestiinalaisten yhtäläisistä oikeuksista Israeliin, Jerusalemin tulevaisuudesta ja normaalista elämästä inhimillisinä olentoina kotimaassaan.

Kaikki tämän mytologian kritiikki leimataan antisemitismiksi. Mutta tosiasiallisesti tämä politiikka ja mytologia on pääsyy sille, miksi antisemitismiä yhä esiintyy. Israel väittää, että kaikki, mitä se tekee, tehdään juutalaisuuden nimissä. Näin se luo harhaanjohtettujen ihmisten mielissä yhteyden sionistisen kolonisaation ja juutalaisen uskonnon välille. Juutalaisuuden nimissä tämä yhteys tulisi hylätä.

Todellakin, jokaisen Palestiinassa elävän (tai sieltä karkotetun) universaalisia oikeuksia tulisi kunnioittaa. Kaikkien Israeliin ja Palestiinassa asuvien kansojen oikeus elää samanarvoisina tulisi olla ensisijaisena tavoitteena kaikissa ponnisteluissa rauhan ja sovinnon saavuttamiseksi alueella.